

Rondwandeling over de Blaser

Langes Tal - Schluimessattel - Blaserhütte - Blaser - Brandach - Langes Tal

6.5 uur, 9 Km, 860 hoogtemeters

Tot op de Blaser is het een pittige wandeltocht over Alpenweiden en daarna via vele 'Kehren' over een pad van rollende steentjes omhoog. Dan volgt nog de Alm boven de Schluimessattel voor de top wordt bereikt. Deze Alm vol Alpenbloemen en schitterende uitzichten is adembenemend mooi en de tocht helemaal waard.

Terug kan dezelfde route worden genomen, of via een Steig (zwarte route) terug. Wij deden de Steig, maar dat was voor ons 'op het randje'. Zeker niet geschikt voor kinderen of onervaren wandelaars!

Vanuit Matri am Brenner in het Wipptal gaat een tolweg omhoog naar een hooggelegen klooster: de Maria Waldrast op 1638m.

De toegang tot de 'Mautweg' is te vinden in een scherpe bocht van de 'oude Brenner', op de grens tussen de dorpen Mühlbach en Matri am Brenner. Het gaat gelijk stevig omhoog, onder de Brenner Autobahn door en dan met enkele haarspeldbochten door het gehucht Mützens.

Aan de bosrand achter Mützens is een Mautstelle waar we vijf Euro betalen om omhoog te mogen. Vanaf het tolhuisje is het een zeer goed onderhouden asfaltweggetje

omhoog naar het klooster en overal langs de route staan kleine kapelletjes. Ongeveer 3,5km voorbij de Mautstelle, in een haarspeldbocht naar rechts, gaat links een breed grindpad een dal in, het Langes Tal. Er staat een bordje 'Siebenbrunnenquelle' bij. In de bocht is de berm breed en biedt voldoende ruimte om er onze wagen te parkeren.

De wandelschoenen gaan aan, de rugzakken om en dan zijn we klaar voor een veelbelovende wandeldag.

We gaan de brede Forstweg op het Langer Tal in en worden er gelijk al via draaibare informatieborden geïnformeerd over 'Siebenbrunnenquelle' en het dal dat we binnengaan.

Bij de eerste Y-splitsing houden we rechts aan en even later verandert het grindpad in graspad als we verder de Alpenweide over gaan.

Hier nog breed met bomen langs de berghelling, daarna wordt de Alm smaller en staat het voller met bomen als we richting de fraaie bergen achter in het dal lopen.

Links boven is dan de top zichtbaar van de Blaser waar we later vandaag overheen hopen te gaan.

Daarna is er alleen nog sprake van een smal pad en hebben we de eerste hoogtemeters van vandaag al heel geleidelijk afgelegd.

Dit gaat veranderen zodra het pad tussen de struiken door verder gaat, nu meer links richting de berghelling. Het begint pittig te stijgen en al snel zijn er ook de eerste haarspeldbochten te nemen.

Het is behoorlijk heet vandaag en we proberen dan ook zo snel mogelijk hoogte te winnen in de hoop op wat koelte boven.

Tempo maken valt niet overal mee, want het pad bestaat nu vooral uit rollende steentjes. In combinatie met de sterke stijging niet eenvoudig om daar flink door te stappen.

Als even later het pad tot onder een rotswand doorloopt, kunnen we gebruik maken van de schaduw van de rots en is het wat aangener geworden.

De echte hoogtemeters van deze route zitten in het volgende deel tot op de Schluimessattel.

Een ontelbaar aantal 'Kehren' brengt ons tot boven de bomengrens en verder over de Alm omhoog.

In de eerste helft zien we vooral veel rotsgrond, hogerop wordt het steeds groener met uitgestrekte velden van Alpenrozen.

Het pad zelf behoudt een ondergrond van losse stenen en het is dus een lastig traject. Hogerop wordt dit versterkt doordat de helling nog steiler wordt en de afgronden dieper. Daar is het zeker oppassen voor uitglijders.

Het uitzicht is er fantastisch, zeker eenmaal boven de boomgrens. Achter ons zien we regelmatig het 'Maria Waldrast' klooster midden tussen de beboste hellingen liggen, maar ook de rotspieken rond om ons heen zijn indrukwekkend.

Vlak onder de Sattel moeten we nog enkele steenlawines oversteken, ook weer een uitdagend stukje. Daarna komen we in een engte tussen hoge rotsformaties. Lokaal wordt dat een 'Steig durch das steile Kar' genoemd.

Nog maar een klein stukje omhoog, maar zeer steil, vlak voor we op vaste rotsgrond staan.

Daarna loopt het veel eenvoudiger en dan zijn we ook al op de Sattel aangekomen. En het wordt nagenoeg vlak als we de groene Alm betreden.

Was het uitzicht onderweg omhoog al heel erg mooi, nu valt de mond haast open van verbazing. Het woord 'adembenemend' moet wel zijn bedacht om dit te kunnen beschrijven.

Het lijkt een enorm plateau met glooiende groene hellingen, enkele fraaie hutjes verspreid door de dalen en rondom schitterende bergpieken, waar we ook kijken. We zien er de Serles (2717m), Kesselspitze (2728m) en verderop de bergketen Nösslachjoch.

De groene hellingen van de Schluimessattel staan bekend om de uitzonderlijk vele soorten Alpenbloemen die er groeien (vooral in het voorjaar zou het een bloemenzee moeten zijn).

Een leuk kronkelpaadje brengt ons linksaf langzaam stijgend verder door dit glooiende groene landschap.

We moeten nu in de buurt van de Blaserhütte zijn, maar die is nog niet zichtbaar. Dus gaat het verder over afwisselend een stenige of grassige ondergrond, tot we na een lange bocht naar rechts een heuvel op het eerste stukje dak van de Hütte voor ons zien.

De Blaserhütte (2180m) ligt in een schitterend decor op het vlakke plateau. Op de foto hieronder ligt links onder ons het Wipptal, waar de Brenner zich moet bevinden, en recht vooruit achter de Hütte het Schnittal.

We dalen nog een klein stukje af tot aan de Hütte en nemen er rustig de tijd om hier rond te kijken en de nodige foto's te nemen. Naar alle zijden is er een vrij uitzicht en ook de Alm zelf is schitterend. Ook hier veel soorten

Alpenbloemen en..... Edelweiss. Wie hier rondkijkt zou niet zeggen dat Edelweiss nog beschermd moet worden. Het staat er in hele grote hoeveelheden.

Bij de vriendelijke bediening vragen we of we ons drinkwater mogen verversen, wat niet alleen mag... de flessen worden door de eigenaresse zelf voor ons gevuld. Binnen bij de balie vinden we de 'Stempelstelle', zodat ook ons stempelboekje weer van een nieuw 'plaatje' wordt voorzien. Dan trekken we verder naar de top van de Blaser.

Deze 2241m hoge bergtop is vanuit de Hütte al zichtbaar. Ook het topkruis is al te zien waar het duidelijk zichtbare pad over de Alm naar toe loopt; slechts 60 meter hoger dan de Blaserhütte, waarbij het uitzicht vooral rechts nog beter wordt. Halverwege de helling is er een schitterend kijkje in het Wipptal en is ook de Brenner duidelijk onder ons zichtbaar.

Bij het kruis is geen stempelpost, maar die stempel hadden we al bij de Hütte gehaald. Wel is er een Gipfelbuch aanwezig.

Natuurlijk schrijven we een stukje en beginnen dan onze kaart nog eens te bestuderen op de mogelijkheden voor de terugweg.

We kunnen dezelfde route terug nemen of via een 'zwarte route', een Steig, teruggaan. We willen de laatste proberen, maar van hierboven ziet dat pad eruit alsof het niet eenvoudig gaat worden.

We besluiten het toch te proberen en om te keren mocht één van ons vieren het niet verder aandurven.

(Pas op! Ga hier niet verder met kinderen, als je hoogtevrees hebt of weinig ervaring hebt met dit soort routes. Deze was voor ons 'op het randje'. De plaatselijke typering is 'eine abschüssigen Steiglein, nur für Geübte geeignet').

Voorbij het topkruis bestaat de 'ronde top' van de Blaser uit steentjes. We gaan voorbij het kruis met de ronding wat mee omlaag - een duidelijk pad is hier niet - en houden dan wat rechts aan als de hellingshoek plots steil omlaag gaat.

Aan de rechterzijde van de berg gaat een grindhelling omlaag tot ver in de diepte. Daar is een zigzag paadje van losse kiezels omlaag tot op een lager vlak plateau dat duidelijk zichtbaar is. Nog verder omlaag is een brede, met Alpenden begroeide, bergrug zichtbaar waar we later overheen zullen trekken.

Het pad is slecht zichtbaar, maar na enig zoeken wordt het verloop ervan duidelijk.

Een hele pittige afdaling volgt tot het volgende plateau, vooral

door de los liggende steentjes. De wandelschoenen hebben niet voldoende grip en de wandelstokken zijn dan ook noodzakelijk om ons te behoeden voor een lange, onvrijwillige glijtocht tot onder in het dal.

Het is slechts een kort stukje en we hopen dat we daarmee het ergste gehad zullen hebben. Niet dus....

Er volgt nog een vergelijkbare afdaling, maar veel minder steil, voor het lastigste deel van de afdaling voor ons opdoemt.

Een 'Grat' is de volgende hindernis. En een hele smalle bergrug bovendien. Soms nauwelijks twee wandelschoenen breed en ook hier weer alleen bestaand uit losse, gemakkelijk rollende steentjes.

Smal is op zich niet erg, behalve als je hoogtevrees hebt. De steenslag hellingen links en rechts zijn zeer steil, en dan kan het nog veel smaller lijken dan het in werkelijkheid is. Moeder en dochters hebben hier geen moeite mee, maar zelf heb ik enige last van valangst - geen hoogtevrees - en dan word ik toch wat gespannen over een dergelijk paadje. Wij hebben dan ook de afspraak dat we zonder discussie omkeren mocht ik aangeven niet verder te willen/kunnen.

Met behulp van de stokken steken we voetje voor voetje dit stukje 'Grat' over, dan weer een breder stukje langs een rotswand, en nog een klein stukje 'Grat' tot het paadje lijkt te eindigen boven op een klein rotspuntje.

Nu volgt een heel leuk stukje van de 'Steig'. Vanaf dit rotspuntje hangt een touw omlaag. We moeten 'abseilen', tussen de rots het rotspuntje links door. Dat is veel eenvoudiger dan een afdaling over losse stenen, alleen de eerste meter om bij het touw te komen is moeilijk. (Ook voor ons hondje Reni was dit een lastig deel. We hebben ons over de helling moeten verdelen om de hond aan elkaar door te kunnen geven tot het ook voor haar weer beloopbaar was).

Via het touw komen we dan door een prachtig stukje berglandschap omlaag. Dan volgt nog een laatste stukje bergrug voor we op de brede bergrug staan die we van bovenaf al hadden gezien. Het laatste stukje 'Grat' is niet alleen smal, maar gaat ook nog eens flink onderuit. Over een afstand van een meter of vier hebben we ons op het achterwerk omlaag laten zakken. Zelfs met

wandelstokken was er niet genoeg grip te vinden. Een heerlijke Steig dus voor wie het aandurft.

Over de nu brede bergrug lopen we verder omlaag langs de rand van de hier groeiende lage Alpendennen. Voorbij de dennen daalt het weer sterker en gaat het via haarspeldbochten omlaag.

De behoefte aan een pauze is nu sterk aanwezig. We verhogen het tempo een beetje, zodat we tussen de verderop zichtbare struiken ons in de schaduw kunnen laten zakken.

Met elke meter afdaling worden de dennen hoger en moeten we goed opletten om het pad te kunnen blijven volgen. De afdaling via de Brandach is aangegeven met rood/wit markeringen, maar deze zijn slechts hier en daar zichtbaar.

Als de struiken heel dicht staan en ruim boven ons uitsteken, neemt Janny het voortouw om het pad te zoeken. Ze zet haar pet op een wandelstok en steekt deze in de hoogte als baken voor de anderen om te kunnen volgen.

Nu vinden we ook snel een schaduwplekje en... met nog een fraai uitzicht ook! Op de achtergrond zien we de bergketen aan de andere zijde van het Wipptal, waar nog veel sneeuwvelden liggen. Het gespreksonderwerp tijdens deze pauze laat zich raden.... we raken niet uitgesproken over de afdaling van daarnet.

Het is nog ver terug naar de startplaats, dus al te lang kunnen we niet blijven zitten.

We blijven de sporadische markeringen volgen, verder omlaag door het steeds dichter wordende groen. Een prachtig gebied met af en toe uitzicht in het Wipptal en het Hölltal. Ook het stadje Matrei am Brenner is steeds in beeld, mooi in het zonnetje (foto).

Soms lijken er meerdere paden te lopen, maar verderop lijken ze ook weer bij elkaar te komen. Volgens de kaart zijn hier geen andere routes, maar we blijven voor de zekerheid toch maar zoveel mogelijk zoeken naar het eigenlijke pad.

Soms een stukje vlakker, dan weer sterker afdalend. Maar steeds boven over de bergrug tot aan een afrastering dwars over de berg.

Het hekwerk wordt overgestoken en aan de andere zijde gaan we nu rechtsaf omlaag en verlaten de 'Grat'. Het hek omlaag volgend zijn nu eens wel duidelijke rood/wit tekens te vinden .

Al snel wordt het weer tamelijk steil en bestaat de ondergrond weer uit stenen. De route gaat pittig omlaag en iets naar links langs de helling. Het eigenlijke pad is diep uitgesleten door omlaag stromend water, maar naast dit pad zijn duidelijk de zigzag sporen van eerdere wandelaars zichtbaar. Dat loopt inderdaad eenvoudiger dan door de diepe geul.

Als de links zichtbare bergtop is gerond, stappen we een prachtig bos in.

Nu is het wel een duidelijk te volgen weg, heerlijk in de schaduw. De markeringen staan er duidelijk op de boomstammen geschilderd. Bij een open stuk in het bos is het even opletten. Het gaat rechtsaf en we zien het pad naar rechts pas als we er vlak bij staan. Daarna is het weer eenvoudig. Van boomstammarkering naar boomstammarkering, tot het bos rechts wijkt en er een weiland in zicht komt.

Aan ons pad boven het weiland langs ligt een 'Quelle'. Een klein stroompje water, maar niet te missen. Het loopt namelijk in een houten waterrog, zoals zo vaak te zien is in de bergen.

We blijven boven de wei doorlopen tot het einde daarvan. Slechts een kort stukje. Dan volgen we het gaaswerk rechtsaf omlaag. Dit eindigt onderaan het weiland bij een nieuw aangelegde 'Forstweg' dat links, een stukje voorbij een hek, dood loopt.

Nu zijn er twee opties terug.

1: De gemakkelijkste wandeling gaat hier rechtsaf de 'Forstweg' omlaag. Dan volgt een haarspeldbocht naar links, verderop weer naar rechts, en bij de volgende 'Kehre' naar links wordt route 29 gekruist. Naar keuze kan de 29 hier linksaf over het smalle pad worden gelopen, of linksaf verder de brede bosweg omlaag. Beide sluiten later aan op route 2, de 'Quellenweg' bij een kleine witte kapel.

2: Eigenwijs als we zijn kiezen we voor het alternatief. De moeilijke weg. Niet moeilijk om te vinden, maar moeilijk om te lopen.

We steken de 'Forstweg' recht over en gaan verder, het hek links houdend, langs de afrastering omlaag.

Op enkele stenen en bomen staat een rood/wit vierkant aangegeven, waaruit we opmaken dat het een gemarkeerde route is.

Tja, dat valt tegen. Het is een heel lang stuk omlaag langs het prikkeldraad, soms netjes onderhouden en toegankelijk, in andere stukken echter niet.

Af en toe moeten we onder takken doorkruipen, over gesnoeid hout heenstappen of het wordt zo steil dat we alleen door een zigzag route te lopen af kunnen dalen.

Er lijkt geen eind aan te komen, maar verdwalen kunnen we niet. Zolang we maar langs het draad verdergaan.

Het komt uit bij een houten schuur/stal bij een klein weilandje. Daar gaan we een breed bospad rechts omlaag, een klein stukje, tot we bij een wit kapelletje staan aan de Quellenweg (ook de eenvoudigere optie 1 komt hier uit).

Daar wordt linksaf om de kapel heen het Klooster Maria Waldrast aangegeven, een gemakkelijke brede 'Forstweg'. Licht stijgend gaat het door een schaduwrijk bos tot het pad later aansluit op de Mautstrasse.

Een alternatief is er hier niet meer. We moeten linksaf en dan rest ons nog 20 minuten doorstappen over het asfalt terug naar de parkeerplaats. Het stijgt slechts licht, maar na deze lange wandeldag valt ons dit laatste stuk omhoog zwaar. Een koud drankje op een terrasje is dan ook zeer welkom.

De routes zijn zo nauwkeurig mogelijk opgetekend. Ik ben niet verantwoordelijk voor wijzigingen ter plaatse en/of (type-)fouten in de omschrijvingen. NEEM ALTIJD EEN GOEDE WANDELKAART MEE! [En mail ons](#) als je onjuistheden tegenkomt.

© 2006 - 2011 superfamilie.nl | Het is toegestaan deze PDF routebeschrijving af te drukken of te downloaden naar een locale harde schijf voor enkel persoonlijk en non-commercieel gebruik. | Voor meer informatie zie: [Auteursrecht & Disclaimer](#) |